

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/153/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912010227
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5912010227.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline na verejnom zasadnutí konanom 26. februára 2015, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Milana Repáňa a Juraja Krupu, prejednal odvolanie obžalovaného Y. V. proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/49/2012 zo 17.9.2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Y. V. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný Y. V. v spojení s rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/49/2012 z 26.10.2012 a v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 3To/145/2012 zo 17.1.2013 uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe tak, ako je uvedené vo výrokovej časti uvedených rozsudkov. Za tieto trestné činy mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Súčasne podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený rozsudok Okresného súdu Žilina, sp.zn. 29T/69/2012 z 22.8.2012 vo výroku o treste, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, ktorého výkon bol podmienene odložený a určená skúšobná doba vo výmere 2 roky, zrušené boli aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie obžalovaný Y. V., ktoré odôvodnil jednak sám a jednak prostredníctvom svojho obhajcu.

V odvolaní odôvodnenom prostredníctvom obhajcu uviedol, že v jeho prípade došlo k porušeniu zásady špeciality. V inej trestnej veci Okresného súdu Dolný Kubín bol na neho dňa 28.11.2013 vydaný európsky zatýkací rozkaz, na základe ktorého bol vydaný na trestné stíhanie do Slovenskej republiky. Vo veci Okresného súdu Dolný Kubín pod sp.zn. 9T/41/2013 bola s ním prejednaná aj zásada špeciality, na uplatnení ktorej trval. Okresný súd v Ružomberku nemal preto v jeho trestnej veci vedenej pod sp.zn. 8T/49/2012 konať. Pokiaľ ide o skutok kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., je potrebné odlíšiť nebezpečné vyhrážanie od prejavov, pri ktorých boli použité len silné slová, ale v skutočnosti o nič závažnejšieho nešlo. V jeho prípade intenzita jeho konania nedosahovala takú úroveň, ktorá sa vyžaduje pre vyvodenie trestnej zodpovednosti. Poukázal, že ani v rámci doplneného dokazovania nedošlo k odstráneniu podstatných rozporov vo výpovediach svedkov G. L. a Y. O.. Poukázal, že obaja svedkovia boli v čase skutku pod vplyvom návykových a omamných látok. O tom, že poškodení neboli z jeho strany do ničoho nútení pod hrozbou násillia, svedčí aj skutočnosť, že poškodený G. L. ho po skutku viackrát kontaktoval. Výpovede poškodených považuje za nejednoznačné, nepresné a rozporuplné a jeho konanie nemožno preto kvalifikovať ako trestný čin. Navrhol, aby ho krajský súd ohľadom skutku kvalifikovaného ako prečin nebezpečného vyhrážania oslobodil spod obžaloby a sám vo veci rozhodol tak, že mu za druhý trestný čin uloží primeraný trest.

V odvolaní, ktoré obžalovaný odôvodnil sám, uviedol, že v jeho prípade bola porušená zásada špeciality z dôvodov, na ktoré poukázal v odvolaní aj jeho obhajca. Vo veci konajúca predsedníčka senátu v predvolaní obžalovaného na hlavné pojednávanie dňa 17.9.2014 uviedla nesprávnu právnu kvalifikáciu, nakoľko Krajský súd v Žiline už svojím rozhodnutím naznačil, ako má byť skutok správne kvalifikovaný. Obžalobu voči svojej osobe považuje za neopodstatnenú a predsedníčku senátu za zaujatú. Od začiatku vyšetrovania tvrdil a tvrdí, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, sa nestal a tento prebehol ináč. V odvolaní potom opísal skutok tak ako vo svojich výpovediach. Vo vzťahu k poškodeným L. a O. nepoužil žiadne vyhrážky a nijak ich neohrozoval. Naopak, sám bol poškodený konaním týchto osôb, keď mu odcudzili telefón. Títo svedkovia boli v čase spáchania skutku pod vplyvom omamnej a psychotropnej látky. Popiera, že by v čase skutku mal pri sebe nejakú strelnú zbraň. Spochybňuje aj postup svojho obhajcu JUDr. Milana Hodanu, ktorý mu bol opakovane ustanovený. Je presvedčený, že obhajca nadržoval predsedníčke senátu. Obhajca nechcel, aby v apríli, resp. máji 2013 podal sťažnosť proti rozhodnutiu o väzbe. Domnieva sa, že obhajca, predsedníčka senátu, ako aj prokurátor sú voči nemu zaujatí. Žiada, aby krajský súd preveril aj oprávnenosť jeho zastupovania obhajcom JUDr. Hodanom, nakoľko tento mu bol ustanovený súdom, avšak on mu nepodpísal žiadne splnomocnenie. Tým došlo k porušeniu jeho ústavného práva. Navrhol preto, aby ho krajský súd zbavil viny, nakoľko vyšetrovanie a súdne konanie považuje za zmanipulované.

V súvislosti so svojimi námietkami voči konajúcej sudkyňi, ako aj obhajcovi JUDr. Milanovi Hodanovi obžalovaný na verejnom zasadnutí krajského súdu uviedol, že tieto námietky písal preto, lebo bol v zlom psychickom rozpoložení, bol rozčúlený, keďže dostal trest na hornej hranici trestnej sadzby a teraz to, čo písal, ľutuje.

Krajský súd, ako súd odvolací, na podklade podaného odvolania po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolanie bolo podané, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku mal na zreteli povinnosť prihliadať aj na chyby, ktoré síce neboli odvolaním vytýkané, ale sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou, avšak toto nie je dôvodné.

Krajský súd pri plnení prieskumnej povinnosti zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval prvostupňový súd podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu a možnosť uplatnenia práv obžalovaného na obhajobu. Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky potrebné dôkazy, a to pri plnom uplatnení základných zásad trestného konania, najmä zásad ústnosti a bezprostrednosti. V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 Tr. por. uviedol, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval, keď dospel k záveru o vine obžalovaného.

Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochyb možno vyvodit bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Taktiež pokiaľ ide o kvalifikáciu skutku, aj krajský súd je toho názoru, že v danom prípade boli naplnené znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Vinu obžalovaného, pokiaľ ide o prečin nebezpečného vyhrážania, považuje aj krajský súd za bezpečne preukázanú. V tejto súvislosti poukazuje najmä na výpovede poškodených G. L. a Y. O., ktoré sa ohľadom niektorých okolností síce rozchádzali, avšak poškodený Y. O. pri konfrontácii s poškodeným G. L. pri odstraňovaní rozporov v ich výpovediach uviedol, že súhlasí s tým, čo povedal G. L., pretože on bol pri výpovedi v prípravnom konaní, na ktorej neskôr aj zotrval, pod vplyvom drog. Ako konštatoval už krajský súd vo svojom rozhodnutí, sp.zn. 3To/56/2013 z 30. mája 2013, pokiaľ poškodený Y. O. popisoval konanie obžalovaného čiastočne odlišne ako poškodený G. L., jeho tvrdenie nemožno preto považovať za celkom dôveryhodné, keď uviedol, že vypovedal pod vplyvom drog. Poškodený Y. O. však pri konfrontácii s poškodeným G. L. v konaní pred súdom súhlasil s tým, čo vo výpovedi uviedol G. L..

Najmä výpoveďami týchto dvoch svedkov - poškodených je podľa názoru krajského súdu dostatočne preukázané, že obžalovaný spáchal prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. Obaja svedkovia taktiež jednoznačne potvrdili, že obžalovaný pri vyhrážke vytiahol strelnú zbraň, čo ich vyľakalo. Motív konania obžalovaného bol preukázaný nielen výpoveďami svedkov - poškodených, ale vyplýva aj zo samotnej výpovede obžalovaného, z ktorej je zrejmé, že od poškodených sa domáhal vrátenia mobilného telefónu, ktorý mu predtým odcudzili. S poukazom aj na ďalšie dôkazy uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré je podrobné a zrozumiteľné, potom aj krajský súd považuje záver prvostupňového súdu o vine obžalovaného, pokiaľ ide o prečin nebezpečného vyhrážania, za zákonný a zodpovedajúci dôkaznej situácii. Odvolacie námietky obžalovaného, že obžaloba bola podaná neopodstatnene a predsedníčka senátu, prokurátor, ako aj jeho obhajca boli zaujatí, vyhodnotil krajský súd ako nedôvodné, nakoľko nemajú žiadnu oporu v spisovom materiáli.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že sám bol najskôr poškodeným, keďže svedkovia L. a O. mu odcudzili mobilný telefón, ani táto skutočnosť, ktorá bola objektívne preukázaná, nespochybňuje jeho trestnoprávnu zodpovednosť, pretože vrátenia telefónu sa domáhal konaním, ktoré napĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania.

Krajský súd sa nestotožňuje ani s názorom obžalovaného, že v jeho prípade išlo len o silné slová, a nie o nebezpečné vyhrážanie. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že obžalovaný na zvýraznenie svojej vyhrážky - že poškodení sa majú na čo tešiť, ak mu nehovoria pravdu a že to bude riešiť iným spôsobom - vytiahol pištoľ, ktorou na nich mieril. Práve vytiahnutie tejto pištole zvýraznilo jeho hrozby voči poškodeným a vzbudilo u poškodených strach, tak ako to vyplýva aj z ich výpovedí. Možno teda konštatovať, že najmä použitie pištole bolo spôsobilé vyvolať u poškodených dôvodnú obavu, že vyhrážky voči nim obžalovaný uskutoční.

Za neopodstatnenú považuje krajský súd aj námietku obžalovaného, že v súvislosti s jeho obhajobou obhajcom JUDr. Milanom Hodanom bolo porušené jeho ústavné právo. Pokiaľ obhajca JUDr. Milan Hodana obhajoval obžalovaného najskôr na základe plnej moci a neskôr na základe ustanovenia súdom, takýto postup v oboch prípadoch zodpovedá zákonu a zo spisu nevyplývajú také skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné považovať námietky obžalovaného v súvislosti s jeho obhajobou za opodstatnené. Pokiaľ obžalovaný namietal, že ustanovenému obhajcovi nepodpísal žiadne splnomocnenie, krajský súd poznamenáva, že pri ustanovení obhajcu súdom sa nevyžaduje plná moc od obžalovaného. Pokiaľ obžalovaný v odvolaní vyjadril nespokojnosť so svojím zastupovaním obhajcom JUDr. Milanom Hodanom, zo spisu nevyplýva, že by obžalovaný v rámci konania do podania odvolania namietal prácu svojho obhajcu, resp. nevyplývajú skutočnosti, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie o oslobodení ustanoveného obhajcu. Navyše sám obžalovaný v konaní pred krajským súdom prehlásil, že písomné výhrady voči obhajcovi uvedené v odvolaní písal v zlom psychickom rozporení, keď bol rozčúlený a teraz to ľutuje. Na základe uvedeného preto dospel krajský súd k záveru, že nezistil také skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že v súvislosti s obhajobou obžalovaného obhajcom JUDr. Milanom Hodanom boli porušené ústavné práva obžalovaného, tak ako to uvádzal v odvolaní.

Na zákonnosť napadnutého rozsudku nemá vplyv ani skutočnosť, na ktorú tiež poukázal obžalovaný, a to, že predsedníčka senátu v predvolaní na hlavné pojednávanie dňa 17.9.2014 uviedla kvalifikáciu podľa obžaloby, ktorá nezodpovedala vyslovenému právnomu názoru krajského súdu. K záveru o vine obžalovaného v zmysle § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. dospel prvostupňový súd po vyslovení názoru krajského súdu a doplnení dokazovania na hlavných pojednaniach. Výrok o vine obžalovaného je výsledkom vykonaného dokazovania a vyhodnotenia vykonaných dôkazov, bez ohľadu na to, ako je kvalifikácia skutku uvádzaná v predvolaní na hlavné pojednávanie.

Pokiaľ ide o ďalšiu odvolaciu námietku, a to, že v predmetnej veci došlo k porušeniu zásady špeciality, ani túto nepovažuje krajský súd za opodstatnenú. Je síce pravdou, že obžalovaný bol vydaný z Talianska na trestné stíhanie na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Okresným súdom v Dolnom Kubíne, avšak, ako vyplýva zo spisu a z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, európsky zatýkací rozkaz bol Okresným súdom v Ružomberku vydaný aj v tejto trestnej veci a na základe tohto európskeho zatýkacieho rozkazu rozhodol príslušný súd v Benátkach dňa 19.6.2014, že sú splnené podmienky pre vyhovieanie žiadosti na vydanie obžalovaného Y. V. na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Okresným súdom Ružomberok. Pokiaľ teda nedošlo k uplatneniu zásady špeciality

v konaní pred Okresným súdom Ružomberok, prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanovením § 31 ods. 2 písm. g) zák. č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze, z ktorého vyplýva, že ak bola osoba vydaná do Slovenskej republiky, zásada špeciality sa neuplatní, ak vykonávajúci justičný orgán udelil súhlas so stíhaním pre iné trestné činy spáchané pred vydaním alebo s výkonom trestu pre taký trestný čin.

Ako už bolo vyššie konštatované, takýto súhlas v predmetnej veci vydal súd v Benátkach dňa 19.6.2014.

Zákonu zodpovedá aj výrok o treste. Okresný súd v súlade so zákonom správne aplikoval príslušné ustanovenia Trestného zákona, keď rozhodol o druhu a výmere trestu. Preto aj krajský súd považuje uložený trest za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie, ako aj represívnej stránky trestu. Uložený trest aj podľa názoru krajského súdu v plnej miere odzrkadľuje závažnosť spáchaných prečinov, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného. Uložený trest je aj spôsobilý dostatočne vyjadriť morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku je aj ohľadom výroku o treste podrobné a zrozumiteľné a krajský súd sa s ním stotožňuje, preto v ďalšom v zásade naň odkazuje.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže krajský súd považuje napadnutý rozsudok za zákonný vo všetkých jeho výrokoch a zákonu zodpovedá aj konanie, ktoré mu predchádzalo, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného Y. V. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.